

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. vinotoka 1916.

Leto XVII.

Mi in naše gore.

4. X. 1916.

Gorá je naših k nebu splaval venec,
ob prsih njenih s strelo grom buči:
Zvestobo, moč lasti si v njih Slovenec,
in zgodovino njemu piše kri! . . .

Iz veka v vek kipijo velikani!
Pod njimi mre in rod poganja nov —
pred vragom last zemljé, jezika brani
in grom posluša ljutih zdaj topov . . .

ob gorskih velikanih, glej, devica:
slovenska zemlja legla je smeje,
v valovih zlatih naših njiv kraljica,
k vasici vas v posete tiho gre.

To zemljo sveto naj le vrag naskoči —
pogum zbudi se v prsih kakor lev!
Naj plane vrag — izdihnili bo ponoči,
ob gorah tožbe mu zamre odmevi!

Ko pesem zmagovalka naše slave
poljubi z vencem naših se gorá —
tedaj na begu vrag razbite glave
poslednjič v boju smrtnem vztrepeta!

Ne boj, ne boj se tam v prestolnem mesti,
srce in roko damo Ti, vladar!
Naprej, na boj za Té v ljubezni zvesti
do zmage valovi nam src vihar!

Fran Žgur.

Domovini.

O, domovina, tebe se opleta
ljubezen moja, tebi le sem vdan!
Kar zna telo, kar more duša vneta —
ves tebi sem do smrti darovan!

Bodočnosti se zarja ti obeta,
od slutnje blage sem prevzet, močan . . .
Ob bratu brat stojimo brez trepeta,
v srcé gre volja, levja sila v dlan!

O, vstani, pridi, doba zaželjena!
Nič več peklà! . . . Na zemlji bodi raj!
Od naše si krvi nam posvečena!

In ko objame slave te sijaj,
takrat ostane želja mi še ena:
Ti vase sprejmi me — pokój mi daj!

E. Gangl.

Prilika.

*Pod nebom ptičic roj žgoli,
na polju pisan cvet dehti —
a ptičji spev in polja cvet
v dnu srca mi je razodet.*

*Kar svetlih zvezd ima nebo,
odseva vse jih morsko dno:
srce-nebo, srce-morjé,
krasote vse mu v dnu ležé!*

Fran Žgur.